Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 201 (10.584). Львів, четвер 10. вересня 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополудн. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Єднаймося!

Недільне віче в Перемишлі в справі українського шкільництва супроводжав дрібний, але всетаки характерний епізод. А саме, коли на трибуну вступав голова Української Парляментарної Репрезентації, а одночасно чоловий і леґітимований представник північно-західної українсько-національної території (Волині й Полісся, Холмщини й Підляша), сен. М. Черкавський, його зустрів предсідник перемиського віча д-р В. Загайкевич єдиним словом: Єднаймося!

Дружнє й сердечне привітання обох діячів, представників двох полос української національної території під Польщею — було ствердженням цього бажання. Та найцікавішим був відрух вічевиків. Голосні одобрюючі оклики, гучні оплески багатотисячної публики проявляли стихійне змагання до єдности, до збірної однолінійної поведінки, до нерозривної єдности в добі лихоліття, перед лицем страшної небезпеки. А в тій масі свідомих громадян були робітники, селяне, ремісники, інтеліґенти. А всіх їх прийняло всеобіймаюче почування єдности, братерства в одній громаді скупчення — так сказати-б — в одному національному товаристві, в одній суцільній лаві.

Такі самі явища проявляються і в инших наших осередках. А вказують вони, що загальним, стихійним бажанням нашого громадянства є тяга до обєднання. Тут і там з нагоди доведення до обєднання всіх національно-політичних груп на українській національній території під Польщею зявляються тривожні питання: Чи те обєднання є справжнє, дійсне, чи не криються в ньому задатки нової ворожнечі, нових розбіжностей під стягом не принціпових, тільки персональних поглядів?

В тих тривожних запитах скривається з одного боку журба за долю УНДО, нашої найповажнійшої політичної орґанізації, а з другого боку відбивається стотисячним відгомоном те одно-єдине слово, єдиний поклик, однозгідний, масовий зов: Єднаймося!

Так, єднаймося, братаймося в „товариство чесне“ — як кликав великий Іван Франко, — лучімся в одну громаду, бо хвиля — „це великая єсть“, бо тільки збірними, самопожертвенними й безстрашними зусиллями зможемо протиставитися чорній хмарі, що йде на нас.

А preцінь український народ, молодий, свіжий, бадьорий, в якого лоні криються найкращі задатки на розвиток, хоче жити, розвиватися, змагати до вершин кожної культурної нації.

Висловом того стихійного змагання було створення Українського Національно-Демократичного Обєднання (УНДО) під прапором національно-політичної єдности і внутрішньо-соціяльної гармонії. Єднаймося! — кликали творці УНДО. І цей поклик впав на добрий і вдячний ґрунт, найшов широкий відгомін, стрінувся з всенародньою апробатою, загальною санкцією.

Гучні оплески на перемиському вічу, як також голоси на инших вічах, зборах і нарадах, які під цю пору відбуваються на широкому просторі від Карпат до Припяти, є тільки дальшим всенароднім авторизуванням громадських починів творців УНДО.

Широкі маси свідомо відчувають потребу обєднання, стихійно горнуться під крила всенародньої орґанізації, знаючи, що тільки в єдности сила.

І тому в добі важкого лихоліття всякі розпорошуючі почини чи заходи, всякі спроби, що перепиняли-б цю загальну обєднуючу акцію, всякі виступи відкриті, а тим більше перфідно-масковані, проти політичної орґанізації українського народу, слід уважати водою на млин наших противників.

Не творити маленькі загумінки, не ставити ліпянки з думкою про резервуючі захисти для оборони, а може й виступу не проти чужих — лише своїх, але в добрій вірі, одною думкою скуті, одним бажанням окрилені, одним змаганням пройняті мусимо ставити великий, міцний, гранітний будинок всенародньої орґанізації під коротким, простим, ядерним, але багатомовним словом: Єднаймося!

Бесарабія і Східна Галичина.

Інтервю ґенерала фон Шейнаха з Троцьким.

Німецький ґенерал фон Шейнах мав обширну розмову на політичні теми з б. ґенераліссімусом червоної армії а теперішнім головою головного Концесійного Комітету в Москві, Троцьким. Троцький на запити німецького ґенерала відповідав дослівно так: „СРСР не може в сучасний момент вступити до Ліґи Націй, бо вона не хоче в пекучих життєвих справах підлягати волі більшости. Нам радять вступити туди для спільної праці, щоби зупинити Ліґу в довершуванню нею похибок. Я думаю, що стоячи поза Ліґою, ми це зробимо далеко краще, як зробили би будучи її членами“. „Бесарабія — це рана, що крівавить та спричиняє нам дуже сильний біль, доки находиться під чужою владою. Не зважаючи на те, я не бачу воєнної небезпеки, бо ми зберігаємо спокій і дурниць робити не будемо. Серце бесарабського населення бється в унісон з нами. Незважаючи на те, Румунія робить там так багато похибок, що час працює за нас сам“. „Українці та Східна Галичина теж тяготіють до нас, але та рана не кервавить, бо та країна і перед війною до нас не належала. У відношенню до Польщі ми зберігатимемо теж супокій“. „Правда, для цього необхідна велична терпеливість, бо не давно а щойно вчора Поляки знов застрілили на границі червоноармійця. Ми прекрасно розуміємо, що Пілсудскі та його сторонники шукають спроможности при допомозі якоїсь війни, популярної в Польщі, знов прийти до влади. Та думаю, що вони мусять дуже глибоко призадуматися над своїм кроком, бож і вони дуже добре розуміють, що червона армія жартувати зі собою не позволить“.

Далі говорив Троцький ще про відношення до Німеччини, про занепад англійського промислу і т. д.

Та все це для нас малоінтересне. Для нас найцікавіше підкреслене нами в горі місце. Для московського комуністичного голова ча бесарабська рана „кровосочащая“, а українська рана тобто вся українська територія по цей бік ризького кордону „не кровоточивая“. І саме ці епітети для обох територій кидають найяркіше світло на ті настрої, які панують у Москві у відношенню до західно-українських земель та до невідрадної долі його населення. Цей авторитетний висказ Троцького нехай приймуть з побожністю до відома наші москвофіли старого та нового типу, що поза Москвою світа не бачуть. Співчуття для нас ніколи не було й тепер не може його бути в Москві, воно зовсім природно може існувати тільки на Україні, тільки там, де глибоко вкорінене почуття нашої національної єдности. Отже київський центр може інтересуватися долею західньо-українських земель, що він і робить, а не чужий нам та ворожий московський без огляду на те, чи він находиться в руках чорносотенців-єдинонеділимців, чи републиканців-демократів, чи накінець у руках інтернаціоналістів-комуністів.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Проти кари смерти.

Польські засуди на смерть і західньо-европейська опінія.

Видно занадто вже заворушена західно-европейська опінія у звязку з численними екзекуціями, які виконано останніми часами у Польщі, переважно на основі засудів доразових судів, коли аж офіціяльний орган польського міністерства закордонних справ „Messager Polonais“ вважав за вказане запротестувати „проти голосів публичної опінії на заході“ саме у цій матерії. Появилась в ньому велика передовиця, що хоче ослабити ті протести, що розлягались на заході против польського режіму. А протестів було в останніх часах чимало. Протестували: Міжнародній конґрес вільнодумців зібраний у Парижі, конґрес французьких соціялістів, соц. інтернаціонал у Марсилії, французькі письменники такої міри як Ромен Ролян, уся ліва англійська опінія, усі комуністи. Та на тих протестах не кінець, бо ось із варшавського „Роботніка“ (з 6. IX. ч. 244) довідуємося, що протестував проти усіх тих екзекуцій в останньому часі також офіціяльно французький уряд Пенлеве. Французький міністр закордонних справ Бріян телеграфував до французького амбасадора у Варшаві, щоби інтервенював перед польським урядом проти виконування засудів доразових судів. Але цей протест теж не мав ніякісінького успіху. Засуди виконувалися і людей розстрілювали. Мабуть лише протест французького уряду спричинив появу названої статті в офіціяльному органі польського міністерства закордонних справ.

З нагоди тої статті помістив у названому числі „Роботніка“ передову статтю пепесівський сенатор Познер під прорічистою назвою „Геть із карою смерти“. Він наводить погляд одного визначного Француза, що підписав свого часу протест проти білого террору в Польщі, на цю справу. Француз переводить анальоґію поміж Францією та Польщею. Між иншим він каже:

„Недавно ваш земляк Туровецкі був засуджений на кару смерти версайським судом присяжних. Засуд затвердив і вищий суд, але його не виконано. Вистарчила інтервенція Ліґи оборони прав людини. А в даній випадку не було це політична справа. Поляк Туровецкі не був комуністом. Його судили і засудили як бандита. Та його ухаскавили, бо наш французький кодекс — хоч і походить ще з часів Наполеона І, — то проте дає президентові республики користати з права ухаскавлювання.“ Як що тепер будете нам казати, що в Польщі нема білого террору, то повірити в це ще важче ніж у минулому році. Четвірка недавно [...]

Red. czas. „Diło“ we Lwowie. Pr. 650/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Diło“ Nr. 196 (10.579) z dnia 4. września 1925, pod tytułem 1) Tytuł artykułu wstępnego na str. 1-szej b) początek tego artykułu od słów: ministerskyj rozporjadok, c) ustęp tegoż artykułu od słów: A tymczasom dijeťsia... aż do końca tego artykułu. 2) Co w rubryce pt.: „Zertwennist' na Ridnu Szkołu w typni 1925 r. w ustępach między słowami: a) Koly protywnyk... a likwiduje ukrainśke i b) bidnoju widpowidi... a ce piddertka zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej uznał dokonaną dnia 3. września 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu, wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą nasiępstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. zasądzenie za przestępstwo na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 25. września 1925.

Niewiadomski.

вічковані засуди на смерть пошкодили Польщі в опінії світа більше, ніж що иншого. Може бути, що вашому урядові не залежить на опінії, може бути, що він не здає собі зовсім справи з поваги і зі сили публичної опінії серед західноевропейської демократії. Але Польща належить до Ліги Націй. Має там деякі справи. Мусить рахуватися з опінією держав, репрезентованих у Лізі. У нас не так! У нас уряд істнує тільки завдяки опінії. Вона дає йому життя, вона його кладе до гробу. І тому то п. Бріян телеграфував до француського амбасадора у Польщі! На жаль не мав успіху! Він відчув це болюче, так само, як відчули це ті, що тої інтервенції домагалися. Ця відмова не поправить ситуації Польщі на широкому світі..."

Навівши такий погляд Француза сенатор Познер пише від себе:

„Кара смерти є зневагою для збірного сумління суспільности. Замісць кари, яка поправляє, увіковічнює кару, що є актом злісти і насильства. Замісць мати за собою мораль суспільности, вона організує ту мораль проти правосудців. Вона шкодить суспільности, вона розбуджує відрухи протесту у тих, які мають у собі віру в краще завтра людини та суспільности".

А далі цитує Познер слова великого російського фільософа Соловйова, який в часі вбивства Александра II., виголосив виклад про кару смерти, в якому сказав: „Царю, ти їх не вбеш (терористів). Бо якщо ти убив би їх, то став би сам таким самим убийником як вони". Так казав Соловйов, що був консерватистом, але при тому і великим російським патріотом. Голос сенатора Познера у цій справі треба вважати серед нинішних польських обставин голосом „воліющого в пустині". Для політиків і державних мужів тої породи, що обидва брати Грабскі, опінія світа має таке саме значіння, як минулорічний сніг.

13 с. м. здержуеться висилку часопису тим ВП. передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол. 1—4

Проти польонізації українського шкільництва.

Нарада батьків гімназії СС. Василіянок.

В неділю дня 6. вересня п. р. відбулася нарада батьків учениць української приватної гімназії СС. Василіянок під проводом п-ні Мих. Говиковичевої. Предметом наради був обіжник кураторії з 22. червня ц. р. в справі навчання також в українських приватних гімназіях історії, географії і науку про сучасну Польщу в польській мові.

По рефераті і дискусії принято осьтакі ухвали:

а) Запротестувати проти т. зв. кресового шкільного закона з д. 31. липня 1924, зокрема проти 7. арт. цього закона, впроваджуючого в українських приватних середніх школах навчання історії, географії і науку про сучасну Польщу в польській мові;

б) запротестувати проти обіжника кураторії льв. шк. окр. з 22. червня 1925, яким проти принціпів здорової педагогіки заведено вже в біжучому шкільному році в українській приватній гімназії СС. Василіянок в усіх клясах (від I—VIII вкл.) навчання названих предметів виключно в польській мові;

в) Президія зборів і вибрана делегація передасть повищі протести і домагання привернення дотеперішнього стану навчання в українській прив. гімназії СС. Василіянок: дирекції гімназії, кураторії, президії ради міністрів і міністрові освіти і вишле збірний протест усіх батьків учениць гімназії СС. Василіянок за границю;

г) повідомить усіх батьків учениць гімназії СС. Василіянок про дальший хід боротьби проти повищого зарядження шкільних властей.

По широкому світі.

Мирову промову виголосив англійський міністр праці Стіль Мейтленд; безробіття може бути усунене лише закріпленням миру внутрі й на зовні держави; політика англійського уряду — мовляв — здає собі з цього справу й провадить політику миру, яка єдино є в силі обновити торговлю.

Участь Муссолінія у конференції міністрів закордонних справ є бажаною однаково союзниками, що й Німеччиною. Сподіються, що Муссоліні не відмовить запрошенню. Конференція відбудеться з кінцем вересня ц. р.

На нараді правників у Льондоні знову відклали „на пізнійше" справу забезпечення східної границі Німеччини. А проте, як впевняє „Дейлі Телеграф", остаточне підписання ґарантійного пакту відбудеться на великій конференції, на яку мають бути запрошені Польща й Чехословаччина.

В Прусії нова кріза кабінету наслідком виступу партії центра з урядового бльоку більшости. Премєр Браун (соц.-дем.) заповів розвязання пруського сойму.

В Мароко завзяті бої. Атакують Рифейці. Іспанський директорія рішив вислати підмогу на мароканський фронт разом у силі 15000 жовнярів.

„Тарґі всходнє".

Скандальна виставна СРСР. — Загальне фіяско.

Шумно і з величезним грошевим вкладом протягом 5-ти літ реклямовані „Тарґі всходнє" сходять з арени, втративши цілком вже значіння. Вони уявляють собою нині може на трохи більшу скалю — цілком звичайну ярмарку в Богородчанах чи Болшівці. Сподіваних заграничних виставців дуже мало а виставлені річи не є рішуче нічим надзвичайним. На V „східних торгах" на виставовій площі у Львові звертає на себе увагу зараз при самім вході праворуч кілька великих червоних плахт з написом СССР. Товпа йде туди цікаво — чим може похвалитися Східна Земля. В дверях бє в ніс запах нафталіни, якою посипаний волос невиправлених шкір, сирівця. Це шкіри диких звірів СССР. Майже 2|3 всіх експонатів самі сирі шкіри. Чоловік Сходу вміє тільки вбити звіра, але виправити мусить чужинець. Сумний факт. По середині на столах деревляні вироби домашнього промислу московських губерній. Московський мужик відтворив у них свій світогляд: мужика з сокирою, грубого безобразного купця і т. п. Так і пригадуються слова пісні „Дубінушки", в якій Англієць видумав машину, а руський „дубіну". Археольогічні викопки. Є, правда, і гарні тульські самовари та трохи механічно-слюсарського приладдя; є ще і трохи книжок. Питаю за українськими: **немає ніяких крім російських.** Ну а деж та федерація чи союз?! Є союз чи нема його, — одно певно, що назверх фіґурує російський інтернаціонал. А деж експонати з **українських** земель, де з кавказьких, де з других? Бракує ще „сотки" (сота часть ведра) з правдивою „очищеною" — на слідуючий рік певно буде... І чи не соромно виступати державі, яка має аспірації до европеїзму, з такими експонатами, які стоять майже на рівні з виробами Неґрів з Центральної Африки?! Сира невиправлена шкіра!

Вже краще представляється циганська Румунія. Є і сирівець, і півфабрикат, є і фабрикат, але все так уложене, що творить гармонійну цілість, дарма, що й тут нема нічого надзвичайного.

Француський відділ самих дурничок, вин та парфум, репрезентований в значній частині Французами з Казимирівскої вулиці, не вносить нічого нового в ту сіру виставлену масу.

В слідуючім павільоні знову відпустові дурнички з якимось Німцем, який в дуже поважний спосіб викладає дуже поважній публиці про „патентований міттель" для чищення одежі. Очевидно, по німецьки. І народ товпою слухає та купує. Другий такий самий Німець зі ще поважнійшою міною показує чорний брусок до точення кос, бритви, різання скла. І народ дуже зацікавлений купує! Чи не зарваницький відпуст?!

А в павільоні машин якісь непродані по складах машинки та знаряддя; друга половина обернена на склад чи музей для викопаного на Горішнім Шлеску вугля та других мінералів.

На дворі в шатрах літаки польської армії, а в двох чи трьох кімнатах побіч — умундурування війська — поверхові ліжка. Під голим небом рільничі машини **польських** і заграничних фірм з найкращими моторами **німецької** фабрики Лянца (Heinrich Lanz).

Та може найцікавійший (для мене принаймні) павільон з показчиками духових робіт Львова, Позна-

Проф. ВЯЧЕСЛАВ ЗАІКИН.

З сучасної української богословської літератури.

(Праці Богословського Наукового Товариства. Том I. Св. Свящм. Иосафат Кунцевич. Матеріяли і розвідки з нагоди ювилею зібрав о. Д-р Иосиф Сліпий, Львів, 1925. Стор. 261, 8°.)

(Докінчення.)

Надзвичайно цінною частиною виданого Богосл. Наук. Т-вом першого тому його „Праць" є вміщені в сьому томі „**зізнання заприсяжених свідків**" (testimonia testium juratorum) з „актів процесу канонізації славного мученика Иосафата, Архіеп. Полоцького" (ex actis processus canonisationis gloriosi martyris Josaphat Kuncevicii, Archiep. Polocensis), попереджені вступною статтею д-ра Д. Дорожинського з приводу сих канонізаційних актів (латинською мовою).

Ці акти надзвичайно пластично та виразно змальовують постать і діяльність еп. Иосафата. Вони знайомлять нас і з приватним і з громадським життям Иосафата, і доводять, що в усіх його вчинках ним **кермували виключно ідейні змагання та цілковита відданість церковній справі.**

Якби не оцінювати діяльности еп. Иосафата (чи то з погляду обєктивно-історичного чи з погляду конфесійного), після цих актів, очевидно, не можна заперечувати його ідейности й щирости.

Яскравим доповненням до сих актів є стаття о. д-ра Ярослава Левицького „Св. Иосафат Кунцевич у світлі проповідей XVII і XVIII ст." У цій статті о. д-ром Левицьким переглянута ціла низка проповідей в честь арх. Иосафата. Проповіди ці зясовують його образ в такому-ж самому світлі, що й історичні документи, тільки ще живіше. Найважнішою з цих проповідей о. д-р Левицький вважає проповідь Фабіяна Бірковського, виголошену в 1629 році. Після цих проповідей — каже о. д-р Левицький наприкінці своєї статті — „св. Иосафат це муж повен ласки Божої, це взір праведности, це добрий пастир, що за своє стадо кладе свою душу, се мученик за Католицьку Церкву, за першенство Папи Римського, се славний „душехват" і „чудотворець".

У статті еп. д-ра Иосифа Боцяна „Віднайдення і розпізнання мощів св. свщм. Иосафата Кунцевича 1915—1917" не тільки докладно оповідається про віднайдення мощів, але й наводяться безперечні докази іхньої автентичности. До статті додаються „акти канонічного розпізнання мощів св. свщм. Иосафата, Архіеп. Полоцького".

В статті о. Иосифа Схриверса „Vie intérieure et rôle de St. Josaphat Kuncewyč" подається спроба освітлення внутрішнього життя еп. Иосафата і його значіння для Церкви

Стаття ця складається з трьох частин. У першій частині автор досліджує той „шлях, яким Бог привів св. Иосафата до святости". В духовному житті, — каже о. Схриверс є два дуже відмінні шляхи: шлях аскетичний і шлях містичний; „Св. Иосафата Бог вів **шляхом містичним**". І отсей містичний шлях еп. Иосафата, яким він ішов від дитинства до мученицької смерти старається дослідити автор.

У другій частині нарису о. Схриверс пробує зясувати „особистий характер, особливу рису святости" арх. Иосафата. Всі святі, — каже о. Схриверс, — наслідують той самий Божественний Приклад — Ісуса Христа. Але кожен з них відбиває в собі цей Приклад иншими способами. Так само і „св. Иосафат мав свій особливий рід святости". „Бог хотів його захопити, потім освятити його, далі зробити апостолом і врешті мучеником задля тієї надзвичайної любови, якою Він його наповнив, до Католицької Божественної служби в слованськім обряді".

Нарешті, в третій частині своєї статті о. Схриверс робить спробу вияснити ту „**спеціяльну ролю, яку виконав св. Иосафату Церкві Божій**", себ-то по суті пробує вияснити значіння арх. Иосафата для Церковної Унії.

В нарисі д-ра Ярослава Гординського „Мова „Регул" і „Катехізму" св. Иосафата Кунцевича" знаходимо дбайливу аналізу звучні, етимольогії та лексики згаданих творів арх. Кунцевича. На підставі цієї аналізи автор приходить до висновку, що „коли-б ми хотіли означити процентово (очевидно, приблизно) відношення ріжних елементів у мові Иосафата Кунцевича, то дістанемо яких 55 прц. українсько-білоруського елементу, 25 прц. польського, 20 прц. церковно-слованського". Таким чином, можемо назвати „Регули" й „Катехізм" Иосафата Кунцевича **памятками українсько-білоруської мови**, при чому білоруський елемент у них значно слабший від українського (зводиться в головному до переваги звуку е); загалом, український елемент панує і в звучні (характерно-українське змішування и, і, ї, ы) і в доборі слів.

Нарешті, в статті о. д-ра Йосифа Сліпого — „Богословське образовання і письменська творчість св. Иосафата Кунцевича" не тільки вияснюється питання про освіту й письменницьку діяльність арх. Иосафата, але також подається як загальний висновок усіх дотеперішніх студій про Иосафата, яскрава **характеристика його особи й діяльности з погляду національного.**

„Всі писання Иосафата, — каже наприкінці своєї розвідки о. д-р Иосиф Сліпий, — своїм змістом свідчать про **національний характер автора.**

Та не тільки в цім пробиваєтся національна приналежність Кунцевича. Ще краще зазначив він свою народність ясним і недвозначним

ув, Кракова, Луцька, Варшави та Лодзі. Треба признати, що Варшава і Лодзь сильно відбивають своїми працями від инших міст. Велика скількість статистичних даних обох цих міст дає образ житя, і сумний він. Варшава мала в 1923/4 шкільнім році 27·3 проц. дітей у віці 7—14 років, які не ходили до школи. Це столиця держави! А в Лодзі число дітей, які вчилися в середніх державних школах було в шкільнім році 754, а в приватних 10.759 на майже пів міліона мешканців. Але в тій же Лодзі на підставі тих діяграмів фабричний рух страшно підупав, а в порівнанні з 1913 роком скількість спотребованого вугля впала з одного міліона тон до пів міліона в 1924 р. Убитої рогатої худоби було в 1913 р. 11,221.000 кг, а в 1924 р. 342.398 кг., а число населення майже не змінилося — отже недоїдають. І Львів котиться вниз, як це видно з діяграмів, хоч би з трамваєвого руху, де ясно показано щораз більший спадок, починаючи від 1922 р. Та і без діяграмів видно це, бо всі трамваї призначені спеціяльно для відвідувачів „Таргів“—їдуть порожні!...

Загальне враження дуже прикре. Видно сильне пригноблення не тільки у виставляючих, але й у відвідуючих. Польща ізольована китайським пашпортовим і митовим муром, та вбійчою внутрішньою політикою. Це видно наглядно по цій ярмарці, яка чейже має бути свого рода мірником духової творчости. Повне фіяско V. „Всходніх Таргуф“ є скандалом, на який склався не тільки польський промисл і торговля, але вся польська державна господарка в усіх ділянках життя.

Інж. П. Волосєвич.

ВИКАЗ 35-Й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу“ в місяці серпні 1925 в золотих:

Молодовець С. за Українське студентське тов. „Січ“ в Грацу 30 зол., збірка парохія Зборова 37 зол., о. Кулик, Збоїща 5 зол., о. І. Райтаровський збірка в громаді в Сороках 43·60 зол., в Лешках 12·00 зол., в Жидятичах 12·60 зол. разом 7? зол., А. Бунда як Ню-Гавен збірка на сімейній прогульці 10 долярів, Обєднання українських організацій в Америці — Філядельфія 700 долярів, Український Союз в Бразилії 362·50 долярів. Разом зібрано по день 1 вересня 1925 — 17,284·07 зол. і 2,439·75 долярів.

До орґанізації фахових торговельних сил.

(Перед зїздом абсольвентів Вис. Торг. Шкіл і абсольвентів однорічних торг. курсів.)

Життєва дійсність все з більшою настирливістю вимагає від українського народу в межах Польщі напруження всіх сил для осягнення економічної самовистарчальности. Працювати в цьому напрямі є завданням перед усім тих, які покликані до того на підставі своїх кваліфікацій. Їхнім обовязком є відкрити та поборювати всі хиби нашого економічного апарату, як також перевести сперш бодай теоретичну підготовку до визначення ширшого овиду нашій економічній політиці.

Одно і друге вимагає передовсім від самих торговельників сильної станової організації.

Необхідність такої орґанізації зрозуміли вже абсольвенти високих торговельних шкіл і вони піднесли думку власної орґанізації ще минулого року („Таврош“). Ця думка має найти свій перший конкретний вислів на зїзді 20-го вересня 1925 р. Зїзд скликає тимчасовий комітет, який порозумівшись з ширшим колом українських торговельників, рішив покликати на зїзд усіх абсольвентів Вис. Торговельних Шкіл і абсольвентів однор. торговельних курсів. У своїй тримісячній праці старався комітет добути по змозі якнайбільше адрес і підготовити зїзд так з формального як і з фактичного боку.

Сьогодня ця підготовка майже закінчена, так, що всі заінтересовані можуть ось дізнатись вже про програму зїзду.

Зїзд почнеться 20-го вересня ц. р. в 9. год. зранку в малій салі „Музичного Товариства ім. Лисенка“. При вступі треба буде виказатись відповідним документом, управнюючим до участи в зїзді.

Намічена програма зїзду слідуюча:

Передпол.

1) Отворення зїзду і вибір президії.
2) Реферат на орґанізаційні теми — п. Вол. Несторович.
3) Дискусія.
4) Принятя статута станової орґанізації.

Попол.

5) Вибір орґанів станової орґанізації.
6) „Перспективи зах.-української промисловости“ — реферат проф. І. Шимоновича.
7) Дискусія.
8) Евентуалія.

Громадянський інтерес (праця над розбудовою економічного життя), як також особистий інтерес торговельників (боротьба за професійні права) вимагає, щоби зїзд був якнайчисленніший. Тимчасовий комітет просить усіх зацікавлених пропагувати на місцях справу зїзду, особливо між однорічними торговельниками, з яких небагато подало досі свої адреси. Просить теж ділитись „передзїздовим бюлетином“ з присутніми на місцях Товаришами, бо бюлетин буде розісланий тільки на відомі Т. Ком-ові адреси.

Центр сповняв свої обовязки і ждe тепер помочі провінції!

ВІДГУКИ ДНЯ.

Східні Торги.

В дома торгуються члени родини, хто має їхати. Врешті один виторговується і їде. Поприїздівши на місце, торгується з носієм за клунки, з візником за перевіз і з готелярем за кімнату. Йде на обід і торгується з отельником за їжу а з обслугою за могорич. Накінець сторгувавши таксаметер іде за місто на одну площу. Коли є тільки один член родини, на нім торги кінчаться. Він тільки ще скробається за вухом при платнені вступу, а потім ще сплюває кілька разів з досади і пішки вертає до міста. Колиж є більше членів родини, то ще перед вступом торгуються, хто має йти до середини, а хто має ходити довкола дротів і оглядати площу зозвні.

Ясно як мило „Мута“, що містерія яка відбувається на повистаковій площі у Львові не може инакше називатися тільки „Торги“.

Але чому вони „Східні“ а не „Полудневі“, то це вже маґістратська тайна. Адже Повистакова Площа лежить на полудне від Львова а не на схід?!...

Видно Львів здавна любить слово „Схід“ і не може про нього забути, хоч би його силоміць і тимчасово тягнули до Заходу.

Та як там воно не є, „Східні Торги“ істнують від пятьох літ, істнують у Львові і бодай ми, Львовяне мусимо з ними числитися як з доконаним фактом.

Започатковані під блескучою девізою пошляхти „Zastaw się a postaw się“, виказали в цілій повні вірність тої девізи і імпозантні дефіцити в буджеті рідного міста.

З усіх країн світа зїзджаються міністри, амбасадори, купці і другі достойники, щоби хоч раз у життю глянути на польський промисл і замовити щось для своїх братів, Німці, Чехи, Англійці, Французи, Шведи, Італійці і Жиди з С. Р. С. Р. Вже пять літ приїзджають, вже пять літ оглядають і знову на другий рік приїдуть.

Дехто, правда, нарікає на них, що нічого не замовляють, але це не дивниця: Купецтво не знає сентиментів і хоче мати добрий товар за дешеві гроші. З тої причини волить робити закупна в своїм краю.

Але я ні купець, ні дипльомат, тому маю сентимент і люблю „Східні Торги“, без огляду на їх купецьку спроможність. А не маючи грошей на викинення, оглядаю їх кожного року тільки зовні попід дроти.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Цього року звідів я їх так-же само і можу присягнути, що менше більше тільки само бачив.

Отже:

Перед входовою брамою стоїть велика скількість авт усякої породи і системи які... чекають на гостей. Крім цього така сама скількість поліціянтів і шпиклів, які стережуть входу L... позвов. За тим усім тягнеться, окружена колючим дротом, виставова площа повна будинків і хоругов. По площі снуються люде і мають міни, як би їх хтось підкурив. А високо на синьому небі, над повними і порожніми головами присутніх, колишеться привязаний бальон, що по 5 зол. від штуки вчить людей морської хороби.

На середині площі грає катеринка, яку знаменито чути за огорожею і хтось щось викрикує. Кажуть, що це п. Прушинські демонструє одинокого невдоволеного Українця, одинокого розчарованого Поляка і одинокого непатріотичного Жида.

Ці експонати чи не одинока атракція, яка притягнула в наше місто буржуазних міністрів у кашкетах і комуністичних у циліндрах.

Галактіон Чіпка.

признанням: у передмові „О фальшованю писмъ“ призначує свою книжку „Всимъ становъ духовнымъ и свецкимъ народу нашого Російского“*): обряди незединених незгідні з... „хрониками нашими Рускими“ (ст. 21); „нашъ народъ Руский“, „наша Русь“ (ст. 20—21); обряди і набоженства „в церквахъ нашихъ Рускихъ инакшое“ і т. д. І золотоверхий Київ манив його і *до печерських ченців, хоч незединених зайшов як до своїх братів!*“

„Правда, невидно в Иосафата, — каже о. др. Сліпий, — державницьких поглядів... хоч мав він прихильників між козаками і на їх політику звертав бачне око“.

„Впрочім, сю справу висшої політики міг Кунцевич спокійно лишити... досвіднійшому від себе митр. Рутському, який при найближчій нагоді для обєднання розколеної України видвигнув справу українського патріярхату в Київі в залежности від Апост. Престолу“.

На закінчення своєї високо-цінної розвідки каже о. д-р Сліпий: „Як Унія творами св. Иосафата відразу засвідчила, що вона Народові й нашій історії не чужа, що опирається на наших народніх переданнях і культурі, так зазначила вона твердо, що їй також лежить на серці Соборність України!“

Таким чином, як бачимо, автори праць, виданих Богосл. Наук. Т-вом підійшли з найріжнійших сторін до зясування особи, життя й діяльности арх. Иосафата Кунцевича.

Звичайно, виданими тепер матеріялами та розвідками не вичерпуються питання про особистий характер, працю та значіння Иосафата. Перед богословією та історіографією залишається ще широке поле для студій над Иосафатом.

Але опубліковані тепер „Праці“ Богосл. Т-ва дають усеж таки дуже багато для справжнього зрозуміння великого діяча Церковної Унії та для спростування інспірованих і поширених російським царським урядом памфлєтів проти нього.

З другого боку, ці „Праці“, без сумніву становитимуть основу в усіх дальших студіях над Иосафатом.

Нарешті, мусимо підкреслити, що видані Богосл. Т-вом джерела та розвідки, особливож акти канонізації Иосафата Кунцевича і нарис о. д-ра Иосифа Сліпого („Богословське образовання і письменська творчість св. Иосафата Кунцевича“) не тільки приносять велику прислугу богословській та історичній науці, але також мають не аби-яке громадське значіння для сучасної України.

*) В XVII. ст. слово „російський“, так само як і „руський“ означало не „московський“, а „український“ або „українсько-білоруський“. Для означення розуміння „російський“ у теперішньому його значінні звичайно вживалося „московський“.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла“ сконфіскувала прокуратура за два малі уступи з передової статті і за шість уступів зі звіту про перебіг посольського віча у Львові.

— **Заприсяження римо-катол. і гр.-католицьких епископів на вірність Польщі.** У вівторок, дня 8. вересня відбулося у Варшаві прочисте заприсяження римо- і греко-католицького епископату на вірність польській державі, згідно з конкордатом. У звязку з тим актом виїхав у понеділок до Варшави митрополит Шептицький. У збірному заприсяженню взяли участь всі епископи з Польщі, крім кардинала Дальбора, що поважно занедужав.

— **Гідна відповідь українського громадянина.** На днях одержала Гол. Управа УПТ. такого листа від д-ра Олекси Ріпецького, адвоката в Сокалі: „На оборону „Рідної Школи“ перед ворожим наступом жертвую квоту 20 амер. долярів, з тим, що квоту 10 амер. долярів пересилаю в залученю — а квоту 10 амер. долярів виплатить ПТ. Управі — за предложенням мого переказу — „Банк Земельний“ в днім 1. падолиста 1925 року“. Бажатиб тільки, щоби подібні випадки не були рідкі. Маємо підставу надіятися, що великодушний примір викличе ширший відгомін.

— **Палестина в Збаражі.** Минувшого місяця відбулися в Збаражі довірочні збори тутешніх сіоністів. На зборах обговорювано справу еміґрації до Палестини. Всі присутні одни наперед другого рвалися до голосу, одні обставали за масовою еміґрацією, другі радили стриманість. На салі счинився такий крик і ґвалт, що годі було второпати, в чім річ. Цього гармідеру за много було вже і для п. Мупа Лявстрека, предсідника зборів, тож зірвався з місця і закричав з цілої сили: „Ша! Коли учасники зборів успокоїлися, забрав голос Лявстрек і радив, що до Палестини нема чого спішитися, арґументуючи в той спосіб: „Для нас є поле до праці не тільки в Палестині, але також в Малопольсці. Возьмім хоч би такий Збараж. Тут наша праця не пішла на марно. Завдяки нашим змаганням ми здобули тут всі найважніші становища і от бачите: Власитель Збаража Жид, лікар повітовий Жид, лікар міський Жид, лікар при касі хорих Жид, лікар при шпиталі Жид, геометр і слєв Жид, другий геометр Жид, повітовий ветеринар Жид, комісар староства Жид, міський ветеринар Жид, повітовий судзя Жид, підприємець будови повітової дороги Жид, фабрика горівок і лікерів Жид, власитель броварy Жид, власитель горальні Жид, власитель одної аптеки Жид, власитель другої аптеки Жид, заклад дентистичний Жид, власитель парового млина Жид, чотирьох адвокатів Жиди, чотирьох лікарів вільнопрактикуючих Жиди, учитель і учительки народніх шкіл Жиди, а в польській гімназії на 18 матуристів було 16 Жидів. Більшість народова задержала в своїх руках тільки „Раду народову“, яка нам — казав п. Лявстрек — зовсім не страшна, бо від часу заключеної угоди, йде нам на руку. От такий здобуток нашої праці, і ми мали би те все лишити і вибратися до Палестини“. Учасники зборів вислухавши п. Лявстрека дались переконати, — що їхати до Палестини мають ще час...

— **Зі Станиславівщини.** „Курєр Станіславовскі“ інформує, що в Ланчині невідомі два особники вбили побережника Дмитра Чемеровського. У доконанню вбивства підозрівають Гаврила Глаздика і Василя Іванчика. — У Добротові Олекса Яцик підпалив свою власну хату. Хата згоріла разом з хатою сусіда Дмитра Яцка. Підпалича арештували та відставили до Делятина. — Палагна Яцишок із Гвозда пішла до Надвірної за орудками, оставивши малих дітей без опіки вдома. Нещасливим тата дівчинка Анна втопилась у потоці. — На громадського писаря в Порогах Василя Бабецького наспіло судове доносення за недужиття урядової влади. Він побирав від платників вищі асекураційні суми як це вказувала асекураційна тарифа, але на квітах надвишок не вписував, а брав їх собі. На судовій розправі писарь не признався до таких вчинків, хоч була на це докази.

— **Летнича катастрофа у Львові.** В неділю, в само полудне мала місце на летничій стації на військовому обоявню летнича катастрофа. Польські офіцери капітан Рутковскі і поручник Лукашевич всіли на військовий літак для відбуття пробного лету. Вже по кількох мінутах завважили, що мотор зле функціонує. Обидва офіцери рішили осісти на землю. Коли літак був віддалений два метри від землі вискочив з нього пор. Лукашевич, а капітан Рутковскі осів на землю, при чому наслідком зудару літака з землею потовк собі небезпечно обличчя, а літак на половину згнувся. Деякі частини поломилися цілком а крила покривилися. Це у Польщі вже кільканайцять разів повторяються катастрофи з військовими літаками, але у Львові це перша катастрофа. Видно добрі літаки!

— **Польські офіцери резерви і земельна реформа.** В неділю відбувався у Львові зїзд польських резервових офіцерів. Зїзд обставлено дуже торжественно. Все відбувалося з великою помпою. В часі зїзду відбулося посвячення пам'ятки пам'ятевої „невідомому жовнірові“. Офіцери резерви займалися на самому зїзді також політикою. Не поминули й земельної

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

...ких справ. У цій справі приняли вони таку резолюцію: „Загальний зізд офіцерів резерви польської республики по вислуханю реферату в справі прохарчування та заосмотрення армії на випадок війни взиває президію зізду, щоби вона за посередництвом окремої делеґації до сойму і сенату представила і провела наші постуляти: 1) Польська земля під ніякими умовами не може переходити в чужі руки і ніякі закони не можуть ослабити посідання польського населення чи стати на перешкоді в набуванню землі польським офіцером і рядовим; навпаки, уряд повинен прийти йому з допомогою, яка уможливила би йому її набуття. Тим більше не можна позбавити ніякими умовинами земельної власности польського офіцера, рядового жовніра а також їх родичів. З огляду на прокормлювання армії у часі війни мусить законодавство затримати таку форму рільної господарки, яка забезпечила би нам максимальну продукцію". Резолюція дуже войовнича, так як пристало синам Марса, хоч в резерві.

— **Написи на небі.** Як відомо, від деякого часу пробували писати на облаках при помочі аеропланів. Це писання відбувалося таким чином, що літак випускав дим, який оставав на облаках у виді букв зачеркуваних летом літака. Такого писання на облаках літаками уживали для рекламових цілей. Англійський технік Вайлєу винайшов недавно і опатентував прилад, який дає змогу друкувати на облаках цілі написи. Прилад складається з численних рурок, які наставляється так, щоби вони творили бажаний напис. Рурки набиті кульками, що мають у собі вибуховий матеріял та вибухають у віддалі 200 метрів від літака. Вони виділяють по вибуху в ночі світляні смуги, а в день темний дим. Зі смуг творяться цілі написи, які при погоді удержуються на облаках дуже довго. З рурок стріляється так як із пістоля. Летун, що з них стріляє не потребує ніякої вправи, бо вони вже наперед є так уставлені, що напис твориться сам.

— **Відкриття образу Рафаеля на Уралю.** Московський професор Ґрабар відкрив на Уралю (Нижний Таґіль) оригінальний образ Рафаеля „Мадонна дель Пополо", який вважали затраченим. На образі є напис, зроблений — по запевненням Ґрабаря — рукою Рафаеля. На основі того напису можна догадуватися, що образ походить з 1509 року. Цей твір Рафаеля находився у 19 віці на заводах Демідових у Нижньому Таґілю. Появу його там пояснюють таким чином, що образ був доставлений у 1840 р. до помешкання фаворитки Миколи I. Демідової, яку заслано в Нижній Таґіль. Образ збігся дуже добре.

— **Чобіт Ґінденбурґа.** Найбільшим чоботом на світі буде безперечно чобіт Ґінденбурґа. З нагоди свого шевського конгресу вшили саксонські шевці велитенський чобіт і прозвали його „чоботом Ґінденбурґа". Він має 5 метрів висоти, підошва має 170 цм. довжини а 23 цм. ширини. Запяток високий на 27 цм. На чобіт вийшло 184 фунти шкіри — отже цілих десять волових шкір. На роботу чобота треба було аж 750 годин.

— **Банди Владека.** Перед судовим трибуналом у Брюкселі відбулася розправа проти польських бандитів зі шайки Волод. Зімчука, відомого під назвою Владек. Ця банда доконала у Франції цілий ряд убивств та грабунків і перед бельґійським судом відповідала тільки за частину своїх подвигів, доконаних у Бельґії. Чотирох бандитів, що доконали 15 убивств, будуть судити у Франції. Владек признався до 11 вбивств і до 120 крадіжей. Владека і його двох товаришів засуджено на 11 літ тюрми, а инших на менші карн.

— **Число інвалідів на світі.** Згідно з обрахунками переведеними „Міжнародніж бюром праці" в Женеві світова війна дала людству 6,539.000 інвалідів. З того найбільше інвалідів має Німеччина, бо аж 1,537.000, Франція має 1,500.000, Англія 900.000, Італія 800.000, СРСР. 775.000, Польща 286.000, Чехословаччина 236.000, Зединені Держави 157.000, Бельґія 50.000, Румунія 100.000, Австрія 161.000. Процентово у відношенню до населення найбільше інвалідів має Австрія, бо 6 на 100 мешканців, Франція має 4 на 100, Німеччина 2½, Польща 1,2, Італія 2. Найменше процентово мають Зединені Держави, бо одного інваліда на 1000 мешканців.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Творення польського уряду.

Директор деп. президії ради мін. Кавзік виїхав до Закопаного, де під проводом марш. Ратая відбуваються наради пястівців у справі зміни теперішнього уряду. Ініціятором проти уряду прем. Грабского є пос. Кернік. В звязи з повисшою справою буде теж засідання жидівського соймового кола.

Наради мін. м. антанти.

Мін. загр. справ м. антанти: Бенеш, Нінчіч і Дука стрінулися 7. IX. в Женеві. Темою нарад був сх. пакт. Щодо цього є між ними однозгідність думок. По нарадах Нінчіч і Радіч виїхали до Е ле Бен для стрічі з Пашічем.

Бріян за нім.-фр. порозуміння.

В інтервю з кореспондентом „Соц.-дем. Прессе" Бріян заявив, що конференція мін. загр. справ буде з кінцем вересня, найпізнійше з початком жовтня. Бріян гратиме в отверті карти: хоче мира між Францією і Німеччиною. Дав уже доказ доброї волі евакуацією Дісельдорфа, Дуісбурґа й Порурья. Ґар. пакт буде заключений, бо найдеться спроможність і в справі демілітаризації окупованих країн. Фр.-нім. економічне порозуміння можливе, в части вже здійснене. Політичне порозуміння труднійше, але можливе.

Невдачі Еспанців.

„Ле Журналь" повідомляє з Мадрида, що Еспанці потерпіли велику невдачу при спробі висісти на побережу біля Альгусемаса. Сухопутня і воздушна артилерія бомбардує побережа.

Біржа.

Львів, 9. вересня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·92 — 5·93, канад. дол. 5·55 — 5·60, чеські кор. 0·17·50 — 0·18·00 леї 0·02·75 — 0·02·03, франц. франк 0·25·50—0·26·00, швайц. фр. 1·05—1·06, анґ. фунт 25·80—27·20.

Золото. 20 кор. 22·80 23·00, 20 франк 21·60—21·80; 20 марк. 25·70—25·90; 10 руб. 28·50—29·00.

Срібло. Австр. кор. 0·46·00—0·45·50, 5 австр. кор. 2·36—2·45, фльорени 1·20—1·24, рубл. 1·98—2·00, рубель дрібним сріблом 0·96—0·98.

Збіжа.

Пшениця кр. з 1925 р. 22·50 23·50, жито зл. з 1925 р. 15·50—16·00 овес гал. 14—15.

Студентські справи.

Висока Технічна Школа у Відні.

Технічна секція українського студентського тов-а „Січ" у Відні подає до відома, що вписи до віденської техніки починаються 21. вересня. Подання на приняття нововступаючих на техніку слід вносити вже від 15. вересня. Рішення западає около 15. жовтня. Скорійше внесені подання мають першенство. Подання адресувати: An das hochlöbliche Rektorat der Technischen Hochschule in Wien. Залучити слід: 1) подання і 3 виповнені „Nationale" на оригінальних друках віденської Техніки, 2) свідоцтва: матуральне і всі піврічні від V. кляси середньої школи в оригіналі з удостовіреним німецьким перекладом, 3) метрику, 4) свідоцтво приналежности, 5) евентуальні свідоцтва дотеперішніх висших студій. Новоприйняті мусять піддатися іспитові з математики, начеркової геометрії та вільноручних рисунків, який відбувається при кінці жовтня. На машиновім (електротехнічнім і корабельнім) відділі обмежене число. Відділ будови машин триває 9—10 семестрів, теж саме хемічний відділ. Вимоги прожитку у Відні — около 25 ам. долярів в місяць. Запомогових акцій чи товариств нема. Дотеперішня шкільна оплата (около 20—25 на семестр) буде піднесена. На дальших семестрах можливі полекші. Евентуальні близші пояснення подають за надісланням коштів пересилки студ. хем. Юрій Крохмалюк, Wien IX. Rufgasse 2|13.

Бібліоґрафія.

Д-р Ол. Тисовський: ПИТАННЯ З БОТАНІКИ І ЗООЛЬОҐІЇ як провідник по области біольоґічних наук. Накл. Українського Пед. тов. ст. 50.

Володимир Калинович: „НЕҐРАМОТНІСТЬ І НЕЦІЛЬНІ ШКОЛИ НА УКРАЇНІ" — причинки до українського шкільництва. Накладом журналу „Учитель" у Львові. Жовкла 1925—стор. 43 8°

Д-р Івко Цьокан: ТОРГОВЕЛЬНІ ТОВАРИСТВА. Форми торговельних орґанізацій. Вид. Тов. „Просвіта" в Ужгороді ст. 32.

МУЗИЧНІ ТВОРИ *Н. Кишакевича* серія II. 1) Досвіта, до сонця! мішаний хор, слова Б. Лисянського. 2) Ранок встає, мішаний хор, слова О. Олеся. 3) Місяць ясненький: мішаний хор, слова Л. Українки. 4) Співь герої, співь. Мужеський хор і слова П. Карманського. 5) До бою! муж. хор з фортепяном, слова М. Муравн. 6) З днів слави й горя, пять стрілецьких пісень, муж. хор: а) Гей, вперед за край рідний; б) Урра у бій; в) Побідна пісне загреми; ґ) Згадаймо братя. 7. Ой чогож ти тополенько, не цвітеш? міш. хор, слова О. Олеся. 8) Розвівіли дзвіночки, квіти, міш. хор, О. Олеся. Львів 1925.

НОВА ХАТА. Журнал присвячений модам і справам домашнього жіночого господарства.

„ДУХОВНА БЕСІДА". Зміст ч. 15—16: 1) Проф. Лотоцький: Державний закон, як правна основа автокефалії. 2) Д. Антонович: Дмитро Бортнянський. 3) Думки й приказки. 4) Проф. І. Огієнко: Хрещення українського народу. 5) Ю. Кавценко: О Буковино! Вірш. 6) П. Сивий: В себе й по світі. Про церковні справи. 7) Петро Карманський: Дзвонить об вікна. Вірш. 8) Що пишуть. 9) Церковне життя. 10) Що діється в світі.

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич:

Теребовля: Саля „Нар. Дому".
9.IX. „Казка старого млина".
10.IX. „Циганка Аза".
11.IX. „Пан Твардовський".
12.IX. „Вихрест".
13.IX. „Запорожський Скарб". 131 8—?

Український мішаний хор Д. Котка:

У середу 9.IX. — Чортків.
У четвер 10.IX. — Заліщики.
У пятницю 11.IX. — Заліщики.
У суботу 12.IX. — Борщів.
У неділю 13.IX. — Борщів.
У понеділок 14.IX. — Скала.
У второк 15.IX. — Скала. 115 7—?

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" ...